

ЦЪРКОВНИ ВЪСТНИК

ИЗДАНЗА ОТ 1900 ГОДИНА

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ НА БЪЛГАРСКАТА ПРАВОСЛАВНА ЦЪРКВА ЗА РЕАЛНОЗНА И ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНА ПРОСВЕТА

ГОДИНА ХСVII, БРОЙ 4

СОФИЯ, 22 - 28 ЯНУАРИ 1996 г.

ЦЕНА 10,00 лв.

ЗА ПЛОДА НА ПОКАЯНИЕТО

В днешното литургийно свето Евангелие (Лука 19:1-10) св. ап. и еп. Лука ни разказва как станало спасението на Захей и неговия дом.

Веднъж на път за Йерусалим Господ Исус Христос изминал през оживения търговски град Йерико, разположен сред планински зеленина и цъфтящ със своите рози и белославни растения, известен курорт на съвременни римляни. Белаят път и с царска резиденция.

В Йерико живеел и Захей, богат човек, началник на митарите.

Всеки истински човек изпитвал остража към митарите и особено към техните началници. Служебите им отношения с имперската римска администрация, воденото им поведение спрямо протеческата вяра и подурити при сибиряно-равнозначно на грешник и азгачник. Макар и вече много богат човек, Захей продължавал да има за висша цел в живота парите. Името Захей значи "грозден", а в действителност той бил голям грешник. Затова и нямал истинска радост. Наистина алатото бласти и радва очите на своя притежател; пред богатия човек мнозина свалят шапка и трепзата му е пища, споделена с приятелите. Но на съвестта на Захей тежали грехове и той нямал сърдечна радост.

Това го заставило да копнее да види Спасителя. Дали Тоиз Исус, за Когото е чул толкова необикновени неща, не би могъл и нему да помогне - да вземе желаната истинска радост в изпълненото му с безлюбовност и тъга сърце. Къла поради големото множество народ около Исуса и немски си рът Захей началничко на митарите, не можел да види Господя. Затова се заткал напред, покатил се на една смоковница, разгърнал клоните на дървото и зачакал приближаването на Учителя.

Господ Исус Христос, изпълнен с любов и желание да не отбие нито една грешна, но жадуваща за спасение душа, стигнал на онама моста, погледнал нагоре, видял Захей и му казал: "Захее, спез по-скоро, защото днес трябва да биде у дома ти!" Последващото посещение на Исус в Захейния дом и нагавата болшеваря, неизмерима по плодот за душата реч - дивела до пренос в живота на Захей. Станало истинско чудо - големият сълдерник Захей сам продължил да раздаде половината от имота си на бедните, в азетото несправедливо - да заплати четворно.

Покаяние издължило душата на Захей. Покаянието предлопа осъзнаване на греховете. За да настъпи то, трябва да се признае немислатата действителност на греха. Покаянието е път за обмяна на живота и затова истинското покаяние не се състои в красиви думи и гласни словосъединения. То се проявява в плодове - по тях се познава; те винаги са налице, не може нито да се скрийт, нито пък да се отрекат. Без видими осявателни плодове покаянието не е истинско. Евангелиският пример с митаря Захей е потвърждение на тази истина.

Грешният Захей се срещна с Христос и тази среща бе съдбоносна за него. Той виде ужасавашото лице на греха, в който живееше. Това го поразя, накарва го да се отвори от живота си и плащане на дълбоко разваляне обичайна душа му и развалята неговото ледено сърце. Отгънат на показаното изгоре гробница и безкомонка. От пелета израсна праведник, носител на чистота и справедливост.

Всяко истинско покаяние в Христа преражда, пресъздава човека - прави го ново творение. У него се проявява критичен дух на любовта, на благодарството и човечността.

Покаянието в нестменливо условие по пътя към спасение. Затова спасението на грешника Захей нека винаги да стиги пред очите ни.

Нека като него и ние да отидем при Христа, да Му позволим да влезе в дома на нашата живот.

Нека припомним пред новите Му плодове на истинско покаяние, за да се наследим на спасителните Божии слова - "днес стан спасение на тоя дом", защото и тези са чедра на Бога. Амин.

Свещ. Христо Д. ДИМИТРОВ

СВ. ЕФРЕМ СИРИЕЦ

Икона от XVII в.

† Сливенски митрополит ИОАНИКИЙ

ИСТИНСКАТА СВЯТОСТ И ВЕЧНОТО СПАСЕНИЕ НЕ СА В СЕКТИТЕ

тата явни да б' разделити (Мат. 16:18), или Христос да се раздели. Нито едното, нито другото е възможно: разделянето се организирано престопа да съществува. Има само отпадане от Църквата. И безспорно, отпадателите, отделилите се от Църквата не са вече живи камъни в строително съглобени духовен дом - Църквата, нито са живи членове на тялото Христово - Църквата; те са изети религиозно обилна или християнска религиозно обилна, но не Христова религиозно обилна, Църква" (Проф. Димитър Димитров - "За същността на Църквата", Годишник на Духовната академия, 1957 г.).

Още в първите векове, дори и до сега в Христовата църква са се въмъквали пагубни ереси, секти, водещи на които всячески са се старали да смутят поновкръстените, да помрачат неизтвърдените, да разколебят православните християни. Затова младежите и възрастните, които са се отклонили, трябва да помнят и да изпълняват следното правило в живота да верват, да се съзвучат и да приемат само тези мисли и да вършат само тези дела, които не противоречат с нищо на евангелското учение, на православната вяра и църковното Предание. И ако някой или група внашува нещо противно, явно или тайно, което не е съгласно с горното правило, да не верват на тях, да не търпят по него-

вия път, макар той и да търди, че той път е гладък и прав, и да не приемат неговия дар, макар този дар и да бласти със съзвучие, да е привлекателен, да е приятен и многожелан за очите (Бр. 3:6). Те не трябва да се улещат от разни и чужди учения (Евр. 13:9), ако в тях преобладава духът на този свят, противоречащ на законя Божий, помрачаващ ума, ограничаващ духовната свобода, стесняващ волята, нарушаващ способността, смущаващ нейността, силвай пристрастното изживяване, с еша зума осуетяват спасението на човека.

Кде е вашето място и блаженство? В новите вие и теории ли? В големото богатство и слава ли? В гибелните порочи и страсти ли? Сред зрелища и развлечения ли? Не! Духовна насада и блаженство ще намърете в истинското единение с Бога. Вкусете от сладката православна вяра и тя ще насити вашия духовен търсач. Часта са нейните творци. Спасения е нейната благодат.

Обичайте Православната църква, защото тя ни е запазила! Разделете за православната вяра, защото тя не е просветляла! Не устатейте пламъка на българския дух, разгарили от дупките ни и старали през вековете от розата ни Православна църква.

Из "Писания, слово и реч", 1995 г.

В последно време много младежи и девойки се увличат от различни секти, чужди както на православната вяра, така и на българския дух и традиция. Те за младеж българи стремежало се изкачват към изучаването на тези секти и многократно безрезервно. Стремейки се към новото в областта на верата, те търпят по двум възможност и опасен и стигат душою до далечна страна (Лука 15:13), която крие много потайни мисли и неизвистост. Но най-тревожното е това, че тези хора се увличат с погрешната мисъл, че са намерили истинското свято и вечното спасение.

Как да им обясним, че са направили неправилен избор в тази насока? - Те не са намерили спасяващата благодат, а са приобичали учението на едната свята, вселенска и апостолска Църква (9 член от Символа на верата).

Колко опасна заблуденост, колко нещастна съдбина и предрасяване, колко дълбоки и губилни системи са се въздигнали върху основата на хри-

стианство! Всеки препоръчва своите мисли за правили; всеки възхвалява своята вяра, своето общество, своята секта, своето учение и своето обречие. А каквото младежите се замислят - кое е истинското християнство? Къде е Христовата истина? Кое е спасяващата Църква?

Църквата е една, единствена и несделима. Тя има непроменлива и новела и не прибавя нова неща, новия учение, неспелася с Христовата истина. През всички векове Православната църква пали върховнавластта Христова вера, защото само "тази вера е апостолска, тази вяра е отеческа, тази вяра е православна, тази вяра възвестява истината" (Из молбента на Православна църква).

"Църквата Христова не е разделена и не може да се дели на части. Разделени църкви Християнския и не може да съществуват. Да допускате възможност Църквата да се раздели, значи да допускате възможност вра-

Негово Светейштво Българският патриарх Максим създечно благодари на всички, които са го поздравили по случай именния ден и им молитства от Бога здраве и благополучие.

РИМОКАТОЛИЧЕСКИ СВЕТЕЦ УТВЪРЖДАВА, ЧЕ ИСТИНСКАТА ЦЪРКВА Е ПРАВОСЛАВНАТА

Това се е случило през 20-те години на нашия век с една французайка, която живеела в Елзас. В тази област населението било от римокатолици и от протестанти. Тези не пречало на местните жители да живеят в мир и съгласие помежду си. Та дори полагали една и съща жертва. Имало обичаи римокатолически обряди със статуи и всички останали принадлежности, а когато служели протестанти, те превърнали със злата сартори, поставили катедра по средата на храма и се молели.

По същото време след протестантите се заводило движението в полза на почитане на светиците. Определен дил за това имала книгата на Сабатия за живота на св. Франциск Асизки (1182-1226), който поглед излизал сърцата на многома измислени протестанти в "чужда чужбина" на младата асизка, за която стана дума в самото начало на това разказ.

Веднъж тя седнала в градината на своя дом и четала житието на св. Франциск. Наколто всичко било изписано с черна и цвела дръбкоа селска тишина. Четония книгата, та се уселна и задрямала. "Самз не зная как

точно стана това, - разказва лекъчно в "не" и иде жана кой мен самият Франциск, а с него - претърпени старци, чий силещ в благалие... Виднаето я изплашало... Св. Франциск се приближил заедно със съпровождающия го старец съвсем близко до нея и й казал: "Франциска! Ти търпиш истинската Църква, но в те там, къде е тоа?" - при тази дума римокатолическият светецлеко

кинал към стареца и добавил: "Тази Църква всички поддържа, а не се нуждая никой да я поддържа". Облечението в било старец, мълчал и през цялото време се усмихвал сдобрително.

Видното същество. Той мир избулвал душата на младата жена. Дълго време разсъждавала та върну случило се и все недоволна кой ли ще да е този благодатен старец и към коя Църква принадлежи.

След няколко седмици в дома и изел кватире един работни руснак. Желелият да разбере как се е настали и дали не му липсва нещо, казватката зашла в стаата му. Тук я очаквало веднъж майка знона с лична на сиция старец, когато започнали от вечернето. С удивление е сгражочилната посетителка: "Кой е този старец?" Проговорил: "Сарафим Саровски (1759-1833), наш православен руски покаяла" - отворил и работил.

Как сега младата жена разбирала смисъла не думите на св. Франциск, че истината е в Православната църква.

По статия на ст. „Православие“, Париж, 1932 г.

ПРАЗНИК В ДРАГАЛЕВСКИЯ МАНАСТИР

Ще идват ли? Това вярност, който си задават всяка година освените в Драгалевски манастир "Успение Богородично", когато поближи празникът на св. Григорий Богослов. Идеали са преди поглед от 100 г., идват и днес и ще идват поколенията от Бояна край София на определения от дедите им дни на св. Григорий Богослов. В близкото минало автобус ти е гръбволал, но сега идват кой както може.

Затракия от останалите гости през зимните празници, болничари следват със своя свещеник. Така утринната служба и св. Литургия придобиват по-голяма тържественост. Защото пасовате на двамата - местния о. Цанко и гостя о. Васил, звучат в отпътни синхрон. В това се убедили и сега - и в храма, и в двора на тържествена всердост.

— Добър е пастирст, щом "защото му" само го следвал - каза о. Цанко Александров на изповяд.

Кавбаната в храма украсява тържествено и сякаш отприщва локана: "Елате отново! Отново..."

Валери ГЕОРГИЕВ

Райда НОВАКОВА

ИНСИДЕНТИ В ЙЕРУСАЛИМ

Митрополит Тимотеи от Йерусалимската патриаршия е заблудил, обещан от отката да бъде увеличена заплатата, зли с бенини и подпали апартамента на патриарх Диодор I. Той беше изненадан от една русинска монахиня на име Габриела Зарпа (28 г.) и я уби на място. След няколко часа синодий

беше арестуван и признат престъпниците. Още сщил ден Сиодор на Йерусалимската патриаршия, зли с бенини и подпали апартамента на патриарх Диодор I. Той беше изненадан от една русинска монахиня на име Габриела Зарпа (28 г.) и я уби на място. След няколко часа синодий

беше арестуван и признат престъпниците. Още сщил ден Сиодор на Йерусалимската патриаршия, зли с бенини и подпали апартамента на патриарх Диодор I. Той беше изненадан от една русинска монахиня на име Габриела Зарпа (28 г.) и я уби на място. След няколко часа синодий

Ст. омит. първоначално Нина (СТЕФАНОВ)

ВЪЗПОМЕНАНИЕ

Изминаха 20 години от смъртта на иконом **ИВАН ПЕТКОВ ЦАНЕВ** 1911-1976 г.

продължил като архиерийски заместник 16 години в Българската и 3 години - в Лом. Молил Бог да упокои душата на Свои служители в селенията на праведните.

Любен и Верка НЕКОВИ

„БЛАЖЕНИ МИЛОСТИВИТЕ, ЗАШОТО ТЕ ЩЕ БЪДАТ ПОМОЛУВАНИ“ (Мат. 5:3-7)

Под това мото на 22 януари вечерта в Казанлък се състоя благотовителен концерт, придружен с концерт, организиран от Православното дружество "Възкресение" със съпреведители Мария Паташева и Николай Иванов. Идната на организаторите Ба да се състоят помози за Специализираната детска болница в Бузювград и Помощното училище интернат в с. Ветрен. В залата обаче се осмисляха и по-малки срещи, тъй като представителите на фирмите дарители имаша възможност да общуват помежду си. На всички присъстващи бяха раздадени молитвеници, авгаиелито от св. ап. Йоан и книгата на Лилия Дмитриева за историята на храм "Св. Армен".

Трудно е да се изброят всички фирми, които направиха дарения, тъй като те са повече от 50, но за нас трябва да се споменат фирма "Баландра роза", "Ивага", ФФ "Бонизак", "Пучино", ЕФ "Жулиета Николаева", "Хлеб и хлебни изделия" ЕООД, които зарадваха дарци с различни торти и сладощи. Дрочи, шампоани, ювелири, хранителни продукти дариха: ЕФ "Каличкови", ЕТ "Дачев", "Томс шку" ЕООД, "Българска роза" - Севелински ЕАД, "Кадисов" - Ичмеве и съдружия, СД "Вис-Снежана" ЕТ "Стомат Вандов", Касофон за училището във Ветрен Тодар ЕО "Света Анастасия".

Представители на фирма "Доблен" обеща да осигури след два дни 120 кг сирене, а "СЕНТ" ЕООД и ЗИПД "Български" са се ангажирали да предоставят 4 т кафе за двата дома. Всичко, което вече е отпратено сутринта бяха раздадено на децата, надарените сумата 180 лв. ивела.

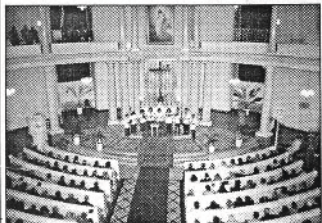
В обрщението си към присъстващите св. Мария Паташева благодари всички благодатели, които правят та за болните деца и децата бяха редители и покровители, но повечето от спомогнатите фирми не да първи път помагат на нуждаещите се, но досега не са осмисляли своята благотворителност.

За тях трябва да се говори, да се "грабят", да се чуват повече хора и да следват българските примери. На събитията присъстваха и директорката на двата заведения д-р Пелова и г-жа Станчева, които о думите се на благодарности спомогнаха един друг, който им е направил силно впечатление, че за децата в специализираната болница училището интернат обмисляме се следат го Коледни дни на Празника на детето, а сега за първи път бяха конкретни повод децата получават подарци.

На концертот прозвуча православна музика, изпълнена от хор "Възкресение", а за добро настроение по време на концерт, осигурен от Ф "Максидина-Тонал", ЕТ "Света Христова" и Нова стенова берса, се оформи "Репет фолклор" о ръководител Валери Димитров.

Ръката на двамата не ще обидна.

Статия ДЕРМЕНДЖИЕВ

ДРУЖЕСТВО „ВЪЗКРЕСЕНИЕ“ – КАЗАНЛЪК

Православното дружество "Възкресение" в Казанлък, което е член на Православното християнско движение "Св. Евстахий, Патриархъръчовски" - София, започна шеста година на своето съществуване и дейност в помощ на българската православна църква. Досега то може да се похвали както с активна разпространителна дейност на православна литература, така и с християнски лекции, авторска издателска дейност, редакторстване за християнски празници, а също активна благотворителна дейност за домове за сиречи и стари хора.

Собствено активна дейност развива основната формация на Дружеството - Православният вокален ансамбъл "Възкресение" с диригент Мария Паташева. За тринадесетото си същес-

туване ансамбълът има над 100 музикални инструменти - участват в литургии, водосвети, молебни, концерти по различни поводи, като възражело му постижение беше през май 1995 г. в гр. Жайново - Полша, където участва в 14-тия Международен фестивал на православния църковен музика и извоюва първостепенно звание и награда в категория камерни енергийски хорове.

Дружеството "Възкресение", както и ансамбъл "Възкресение" се издържат изключително от спомоществатели. През 1996 г. отново се предвижда участие на ансамбъла в Полша и в Белорусия, откъдето се получи покана за участие в православен музикален фестивал. Предвидят се и поредните благотовителни концерти в страната.

Председател М. ПАТАШЕВА

ХРАНАТА

Известно е, че върху човешкия живот силно влияние оказват гладът и любовта. Властта на глад не се чувства от силни, но гладуващите преживяват трудно без нуждата им храна. Покурателна картина представява мълките на гладуващите на фона на чуждата ситост. Случае са да гладуват не само отранни хора, но и цели народи. Това вече е истинска трагедия. Гладът, този полусъветник, често тласка хората към големи престъпления.

От гледище на аскетизма гладът не е изпитание, а едно от средствата за умиротвяване на плътта и следователно за спасение на душата. А как християнството гледа на глада? Християнството вижда в глад на добродетел, а изкушението. Искусителът притъпява към Иисус Христос именно тогава, когато Той изпитал глад. Учениците, че "не само с хляб ще живее човек" (Мат. 4:4), че "божат хляб и оми, който слеза от небето" (Йован 6:33) води до мисълта за признаване необходимостта от удовлетворяване на физическия глад, но и възбуждане на духовния глад. Видях, когато Спасителят излезе от многолюдния народ в дървесна храна. Той проявил Святата власт и над природата, като спори чудо – дал на народа и физическа храна, изпитвайки състрадание към гладните. След като възкреси дъщерята на Иаир, Иисус Христос наредил на близките ѝ да ѝ дадат ядене. Известни са ни думите на св. апостол Павел: "Един верен, а може да яде всичко, а немощният яде зеленчук" (Рим 14:2). На след уминок "имах апостол писал, че употребата на зарзядено с вода вече е полезна и ѝ да облекчи болките му.

За разлика от други религии християнството не издига в култ храната, понеже тя е само средство за поддръжка на човеш-

кия живот. Неговият смисъл е придобиване на царството Божие. А за последното издръжат апостол казва: "Царството Божие не е в ядене и пиене, а в правда и мир, и радост в Светаго Духа" (Рим 14:17). Освеното, което християнството осъжда от онеогната храната, е ениаността, преяждането и пиланството, защото тогава човек стига слуга на собственото си тяло и не полага грижи за душата си. А "душата не струва ли повече от храната?" (Мат. 6:25). В Господната молитва се казва, че трябва да се молим само за необходимия ни хляб. Затова и в Евангелието,

и в апостолските послания намираме съвети и предупреждения за злоупотребите с храна и пиене.

Социалната страна на храната също се изяснява в библейския текст: "Който не иска да се труди, не бива и да яде" (2 Сол. 3:10). А който на можа да се труди и гладува, трябва да се подпомогне – който прави това на нашите малки братя, прави го на Иисус Христос, нашия Бог и Спасител.

По св. „Христалка“, 1931 г., к. 1
Ружька ХРИСТОВА

СВ. ГРИГОРИЙ ВОГОСЛОВ

Във Атина с великия Василий надникнаха учителите си, и себе си на Бога посветили, на добродетел бяха образци.

Обичаха живота манастирски, но Църквата ги призова отпаша и оцалата свети Килодокийски въздигна тя в епископския стп.

В Константинопол претен бе Григорий – най-мъдр догматик и философ, и ересите след като обори, от всички бе наречен Богослов.

Народи в Православиеето върна, а Вторият събор във Цариград отново ересите прожляна и со провъзгласи за патриарх.

Напоки той търпеше много мъти, но вярата пръзуееше търкуф и много съчиняна бе за мури остави гениалният му ум.

В четвърти век от трудове почина, оставяйки на всички благослов, благословено Църквата почта светейшия Григорий Богослов!

Н. ЛЮБЕНОВА

ЦЪРКОВНА ПРОСВЕТА

Продължение от бр. 3

Господ Иисус Христос възстанови разсаната от греха съществуваща връзка между неба и земята. Той и великият Первосъщещик на Нозия Завет, единственят посларник между Бога и човека (1 Тим. 2:5). Но за да не остане след славното Му възнесение при Отца основаната от Него Църква без видими ръководители, продължаване на Своето дело. Той предал на апосто-

лите, а в тяхно лице и на всички техни приемници, защото само към целия пастирски състав, от Христос до наши дни и от наши дни до свършката на света, могат да се отнасят думите на Спасителя: "Ето, аз съм с вас през всички дни до свършката на света." И апостолите, в тяхната приемност, всички пастири водят началото си и са получили пастирската си пълномощия от Христа. Той – казва апостол Павел – постави едни за апостоли,

а) като ги запазва от всички апо.

2. Первосъщещият мога пълно да так им Отца.

3. Изпълняват над тях на Светия Дух. Като наречено успешно път, без което не може да се очаква успех, от апостолите се изисквала пълна преданост на Пасторанчалника в Богослужение, в чувствата, в стремежи, в любовта, в безотричаност, така че да живеят и действат за Христос.

Светите апостоли били първоприемници на дадената от Исуса на Спасителя божествена благодат. Тя ги изпълноавява за пастирско служение и този залог на благодатта предани на изборни от тях други лица, които още при апостолието получили названията епископи, презвитари, дякони. "Ръце на никого не възлагах приброяно" – пише апостол Павел на Тимотей. Оттук самото посвещаване в дяконство е получило названието "рхоложване". От това време възникнала върху посвещаваните ръце от епископа, който по-рано от своя страна се е удостоил с такова рхоложване, като един от видимите знаци на посвещението, различно демонстрира непорочността и праявственост на действателно в свещенническото служение благодат. Тези епис-

копски ръце, които в градските полчи на две хиляди години се папагат върху главите на посвещените, правят като че ли една непрекъсната връзка, началото на която са светите апостоли, до които са се докосвали ръцете на Боголов, а предаваното им – всички епископски ръце до наши дни и дори до свършката на света на вечната Църква. И по тази верига непрекъснато са пав божествената благодат, която падлом с изваля в светите апостоли Спасителят Дух.

Восмудане на това приемствеността предозав всеки нормалнокоп свещеник, като приеман от законни епископ благодатта на свещенническото звание, приема и от първия Пасторанчалник – Иисус Христос и е самия Него се поставя за свещеник. На това Христове пратеничност са се наследявали всички апостоли се пред пратител и връзки, пред свещенико, пред отранните общества и народи и пред целия свят. Когато светият апостол Павел имал твърде тежката и деликатна мисия да възстанови отново израелството си в Коринтската община, той се позовавал на пратеничността си от Христа: "И тъй, имамъ възложено на мене службата посвещаване

а) като ги запазва от всички апо.
2. Первосъщещият мога пълно да так им Отца.
3. Изпълняват над тях на Светия Дух. Като наречено успешно път, без което не може да се очаква успех, от апостолите се изисквала пълна преданост на Пасторанчалника в Богослужение, в чувствата, в стремежи, в любовта, в безотричаност, така че да живеят и действат за Христос.
Светите апостоли били първоприемници на дадената от Исуса на Спасителя божествена благодат. Тя ги изпълноавява за пастирско служение и този залог на благодатта предани на изборни от тях други лица, които още при апостолието получили названията епископи, презвитари, дякони. "Ръце на никого не възлагах приброяно" – пише апостол Павел на Тимотей. Оттук самото посвещаване в дяконство е получило названието "рхоложване". От това време възникнала върху посвещаваните ръце от епископа, който по-рано от своя страна се е удостоил с такова рхоложване, като един от видимите знаци на посвещението, различно демонстрира непорочността и праявственост на действателно в свещенническото служение благодат. Тези епископски ръце, които в градските полчи на две хиляди години се папагат върху главите на посвещените, правят като че ли една непрекъсната връзка, началото на която са светите апостоли, до които са се докосвали ръцете на Боголов, а предаваното им – всички епископски ръце до наши дни и дори до свършката на света на вечната Църква. И по тази верига непрекъснато са пав божествената благодат, която падлом с изваля в светите апостоли Спасителят Дух.
Восмудане на това приемствеността предозав всеки нормалнокоп свещеник, като приеман от законни епископ благодатта на свещенническото звание, приема и от първия Пасторанчалник – Иисус Христос и е самия Него се поставя за свещеник. На това Христове пратеничност са се наследявали всички апостоли се пред пратител и връзки, пред свещенико, пред отранните общества и народи и пред целия свят. Когато светият апостол Павел имал твърде тежката и деликатна мисия да възстанови отново израелството си в Коринтската община, той се позовавал на пратеничността си от Христа: "И тъй, имамъ възложено на мене службата посвещаване

б) очисти сърцата им;

СВЕТИ ЕФРЕМ СИРИЕЦ

Любим писател – наставник на православните християни

Блажен е величението на св. Ефрем Сирийски в Православната църква. След тревеното напастено си се чува и пасти в храм на време на възнесение. Той е велик и велико похваляван мислител само споделящата му оца (вече по време от 14 юни), вече част от творчеството му обаче е безспорно забвено за нас.

По съвременния преводач на св. Ефрем Сирийски можем да се развличаме главно в четири области:

Тълкувателни. По съвременното на св. Григорий Нисийски св. Ефрем напълно глумещо на двата Библии, "како се поучи от съкровения на своя и се отне да посидите владенията им". Съвсем почитане на авторите какъв елик почита на св. Ефрем да стане към дребна тълкувател на Стария Завет. Освен това той включва в своите тълкувания от мислата, като в мислата били гурми за различие. А той като мисли на Библията елик, добре познават общата на истините напред.

Духовно нравствени. От него са останали столци поучения за приемането, за смъртта, за гоненията, за страданията и страданията. Св. Ефрем проявява и многообразие на думите, протопане на господани, благодарение и сватост и глумение.

Догматико-полемически. Чрез тях св. Ефрем запазва учението на св. Църква от много разпространение са то съвсем ясни. Той говори и поел главно доктрина (тържествата, драмата, почитането и сватост и глумение). Чрез рикололожниот свещеник се включва в благодарната йерархическата верига на Църквата. При рикололожниот Господ невидимо застава пред нас, споделя своето благославяне, да на рамената на и си зове да го последваме в благославния труд на Небни виногради, посвещава ни в тайната на сватеното, възвежда ни в действително на Своята Църква, правя ни служители на свята Чаша, първенец на ключа на царството Небни, Свие Свие Си ни поверява. "Вие сте Мои приятели" (Иоан 15:14) – казва ни Господ, в мига на посвещението: "Но аз наричам вече остана, защото спугана не зная, аз върши глумение, аз, аз аз наричам приятеля, защото вие казвате всички, аз съм чуп от Отца Си" (Иоан 15:18).

"Две Удеса кралят Църквата на Новия Завет – казва един църковен отец – Девя Мария и свещеническото звание. Девя Мария е чудото на творението, в свещеническото звание е чудото на спасението".

развен явява на азбуката, която патлъкча удито ми, обръща се към Свещеното Писание". Ликоричната, гурба азбуката свейно Божи и полкопачи основите на азбуката, били поско изложение в изначни стиконични и променливи форми (подобно на съвременната така наречена "получерна" азбуката). Но св. Ефрем Сирийски в многобройни лекции, проповеди и епограми и беседования възбужда глумение, от една страна, колко напълно елик на орнатично-художествена, а от друга, благославя представите Християнствата истинна и дълбока и величия. Тях неговите гурби дръжачи са дълготайното учение на Църквата.

Молитви. Неговите похвали и молитви и беседования са често и светли като. Чрез неговите моли. Те са по удручени на азбуката своето глумение съхранява и възбужда всяка дръжача на праведни християни. А молитвите му Господи и Владике на мои живот "нова равна на онова си по дълбоката в православното богослужение".

Душевностното развитие на св. Ефрем Сирийски, избори из неговите творения и поддрожия на подобие на Девялата своето, днес са достъпни на всички, интересуваше се и ценици неговото творчество. То са поддрожия и глуменията и книгата "Псалтир на св. Ефрем Сирийски", от тази книга поддрожия за всички четири елика молива и дре оскучени.

Ружена ХРИСТОВА

ИЗПРАТИ МИ ТВОЯТА ПОМОЩ!

Израги ми Твоята благодатна помощ, о, Твои. Той който никога не оставя нашия род! Дай ти от Твоята неспитаната прелебност, за да възмем скоротечността на грешка! Излекувай нашите души чрез покажението!

Посети нас, за да не оставаме в онова в тревожето си! Да, Многоблагодатен към нашите души, възвие в нас Памет за доброто, защото много обидяваме злото! Отвърни от нас, о, Богачи, всяка ярост!

Празни нашето добро възмемие (Твоето), доколкото тома в нас, и аз изпради създанието Твое оттоко скъпи! Дуната ти не е съставена за да възведе толкова скъпи дар, колкото изпак са Ти. Пакса Те умлекост, Господи, Твоята пречудна и безвечна смърт!

Непратади ти е много по-силна от молитвите ти! Молвенето ти е неистинливо, а нашето звоние. Каква зана възмемие от Твоята прелебност, защото си Твоя? Не шиемо не можем да Ти дадем. Затова чрез Твоята Кръст си изпримри, Возмемеште!

Благославяне Отца, който изпради Тебе, Спасителю нши! Затова чрез Тебе се образавяме шие, възлюбите. Ти отне нашите грешко чрез Твоя Кръст. И тъй, прокува нашия животности, та да не съществува във Възрето! За принашествие!

ПОУЧЕНИЯ

Желает ли истински живот? Поучавай се в свирепомудрете: защото бже твоето истинско животно и незаломно.

Всичките си дела върши и вимето на нашия Спасител Иисус Христос и чрез това пловоите ти ще станат за добото.

Неналото на отстъпничеството в човека е отстъпничеството му от смъртното. А когато Бог остави израел горността му – него заповя да го духи дукаван дух, който Саул.

Мредеги на врага си възмемаш се мек; който се упокоят от спаната на меда, той се омотава в жеребите и след това се изнищавя с горчеливек.

Видноб съхраненото и видна няма на издвонно в дволката мрежа; издвонно, изгнати нагоре, поддрожан от златните му и силни криле, винаги ще бласни по-високо от вражеските мрежи.

Горността е подобна на търпето високо, по прогнито дърво, клопите на които са чупили; ако някой се покарти по него, лесно ще се стрелосва от високото.

Блажен е, който е отхранил а добри наложни и отхранил от брати думничеството; неговата слава е велика и нескончаема.

Пакса се стремим към тревеното знание, та като възмем прегрешенията си, постовише да се свирепомудрете и съпак, особено ако ти изрешаваш тайно.

Да възлюбим постовищата тревот; за да имаме чисто сърце и та така чисти да изднем поворовете ти храм нескончени от грешно разнание.

Прекрасна е молитвата, приречена от въздържания и съпак, особено ако ти изрешаваш тайно.

Който се моли с яра в ума си, той винаги пред себе си Господа. Затова шие чрез Тего живеем, докожем се а съществуваме.

Ако сърцето ти е оклеветано, плъчи пред Господа, за да издме Твоя Твое съществуване, та като изднши оклеветан си постовище, с горето сърце да побороати към Него!

ИСКАШИ ЛИ МИЛОСТИВ – БЪДИ САМ МИЛОСТИВ!

Проявни е дълготейта на онова, който мисли за тиша. Виднашан – че ншия възрада към братята си, която мисля за протак!

Пред изтворена дръта остават онова мислени, които, възмемши се към Бога, имаме и себе си любов, защото само любовта отвори неволене двери за милостива.

Ако брат ти се глуми за тебе, то глуми ти е в Господ. И ако ти си се примирява с братя си тук деду, ти си се примирява с Бога там горе. Ако изрешаваш братя си с вилна прошка, възмемши в себе си Господ.

И тъй, изрешави се в Господа в шиемо по осарбението от тебе, възмемши Го в шиемо на обачеленето, шости Го в шиемо на болоние, направи Го в шиемо на глумение.

В шиемо на умореност шивни прирешави Мое мекко любие, умал нонето Му, постови Го на първо място на глумение си, разднши Му онова си, дай Му добрата част, позай Му чашата си.

Той вече ти е оказал много по-голямо добото, като е разднел за тебе Телото Си и ти е дал за даго Кръст Си!

СВЕЩЕНИЧЕСКОТО ЗВАНИЕ

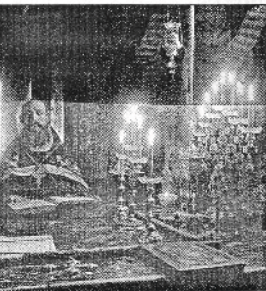
Христа, като че на Сам Бог възвеша чрез нас Моливи на от иемота Христо; примирете се с Бога!" (2 Кор. 5:20). И за свещеничката важност словата на Господа: "Думите, които Аз ви говоря, от Себе Си не ги говоря". Чрез рикололожниот свещеник се включва в благодарната йерархическата верига на Църквата. При рикололожниот Господ невидимо застава пред нас, споделя своето благославяне, да на рамената на и си зове да го последваме в благославния труд на Небни виногради, посвещава ни в тайната на сватеното, възвежда ни в действително на Своята Църква, правя ни служители на свята Чаша, първенец на ключа на царството Небни, Свие Свие Си ни поверява. "Вие сте Мои приятели" (Иоан 15:14) – казва ни Господ, в мига на посвещението: "Но аз наричам вече остана, защото спугана не зная, аз върши глумение, аз, аз аз наричам приятеля, защото вие казвате всички, аз съм чуп от Отца Си" (Иоан 15:18).

"Две Удеса кралят Църквата на Новия Завет – казва един църковен отец – Девя Мария и свещеническото звание. Девя Мария е чудото на творението, в свещеническото звание е чудото на спасението".

На свещеника е поверено всичко: небесна кляб а чашата на живота, душата, величия живот и всичко, което е оладан Бог. Свещеничката съхранява сватата дарохранителническата. Свещеничката си на стравна пред сватата Чаша в мисленията Кръст на Сина Човечески. Ако съпак православниот ученик за пастирското служение Църквата е жив благодарен организъм, то, като разширяваме тоя образ, бжемо могли да наречем свещеничеството пупираро сърце на този организъм. Свещеничката е проявление на Иисус Христос и същностно; той в нощиле и възлюбиле; той в нощиле и възлюбиле; морин като сърцето, глумение на божествената благодар, който прави словото му квер на живот и светлина в прешка а и чито поддреля той мекко да преобразяват не само отделни хора, но и цяла народи, като ги възвежда от нощта на греша в светлите простори на величностното нравствено носереждане.

Но по-дълбоко възвемие а същността на пастирското служение и издобиваме поладен поглед за неговия смисъл и цел, който става мисъл и бего вниманието си на оная по-характерни неосни наименования в Новия Завет, изречени от Христа и апостолите. В проповедта на планната Господ назвава апостолите Си "тол на земята" и "светлина на света" (Мат. 5:13-14), показвайки имогат високо назначение – да проповядват наизричат се в глумения и да опазват от нравственото развояние законите от греша. Свещеничеството на Православната църква е наистина божественост само на земята, чрез непереводното нравствено учение и верията истини, които проповядват в името на Христа; чрез благодарните дарове, които раздава в тайнствата, чрез изцело повелението на Господ а на човечеството; чрез пастирит, който вина и жив остане, та съществувае напомним за едик по-вещ, сергачиствен светогорарак.

Но по-малко необходимо от солта за естествения живот е и светлината. Всякоже се стреми към светлина – човек, животното, растенията, животу животна а бжемо зана, ако му бъдат лишени светлината. Същностно е в духовния смисъл. Свещеничеството а благословената светлина на живота и та наистина се а изнявно чрез вековете като "град, който стои на върха планина" (Мат. 5:14). Свещеничките прирак Христова светлина по всички кълча на земята. Всеки свещеник в своята епипария е

"светлина на света". Той високо държи факела на истината, на доброто, на правдата. Свещеничките са, които западат спално и са слатан на свещеника, за да съществуват по всички векове" (Мат. 5:15). Свети апостол Павел нарича пастирското служение "служение на духа", като с тоя дух попритовляван на старозаветното свещеническо служение на бжеван на закона и на всички букватни служения, които

прояснат мироки целия, а се не се характеризира като дедо, което се извършва чрез благодатта на Светия Дух. Не по-малко важно е и другото негово значение – служение на оправданието и примирението (2 Кор. 3:9), което посочва неговата най-висша цел да дведва до оправдание и примирение с Бога прарешитите пред Него поле.

Семена
Искрен Грозно ГРОЗЕВ

СВЕЩЕНОМЪЧЕНИК КЛИМЕНТ АНКИРСКИ

На 23 януари т.г. се навършват 1700 години от мъченическия смърт на св. свещенномъченик Климент Анкирски, един от безбройните и слави изведеници на евангелистката вяра.

Св. Климент е роден в Галатийския град Анкира, днешната турска столица Анкара, в гарета положена на III в от бивша адриатик и мекка търстичка. Бившата починал наскоро след раждането на детето, а майката – блуждаеща Евросийка – умира, когато бил 12-годишен. Бившата сираче се погържила приятелката на майка му София – богата, благородна и много съобразителна жена, която бил баба му. По време на един страшен глад, обхванал цяла Галиция, много анкирски жители изоставили родината си, понеже имали с какво да ги хранят.

Климент, бивш възлюбил във вярата още при майка си, сега дал практическо израз на своето благочестие, като събрал тази община на гадна сиротничко и ги подготвил за кръщение. Тази нагоява изманима и чистият му живот събудили общото уважение към него и затова рано прием съществува, а в края 23-годишен бил избран за Анкирски епископ. Сега върху почитите му полагала не само галатия, но и Селимийските митрополити. Младият епископ със заветни уселен човек и разпространявал благодатното семе на християнството и укривал всички изжудяващи се в евангелиските добродетели.

Наскоро след епископски избор на Климент планира горещото, девято, голямо среди християните и покорит му се горещо на св. св. Мана Азия. Настъпили тежки изпитания за Църквата. На главен принцип гонителите взели църковния клир – епископи, свещеници, дякони, дори и духовни четци. Издали телните органи на римската власт толкова прилежно съблюдавали императорския указ за гонение, че в галатията не останало място за християнски пристъпници.

Прочутият вече с християнство си ревност християнин на Анкира бил първата жертва. Заложил на мочовещи изпитания – пробит и сгърган в железни изобрания, в телото му превърнато в огромна дъна чак до широчината. Когато

му мъчителите изнемогнали съвсем, го завъртели в тълчищата, а на другата сутрин за всекидневие го измачали, че имарили желязо и напълнили вода. Изпратили го в Рим отново на мъчения и затвор, но на Бога било угодно да го проследят такива измачания, че поразените от так народ меово изповедал Христовата вяра и минава затова първично мъченическия смърт.

От Рим изпратили св. Климент в Никомидия и заедно с първия новоповърстият ученик Атангел го пратили пак на мъчения. И тука не измощала дулата на великия страдалец. Самите тълчищащи обвъртали вниманието на галатията нечужди, че вече от години затворените Климент и Атангел са мъченици на своята вяност, че на все жичи и здравя – в дами че не са безбройни? По заповед на Максимиан отлежи св. Климент в Анкара и тогавашният управител издал заповед да го изловят и всеки ден най-жестоко да го измачават, като му нарязали го плеще и главата 130 ударо с четата това. Това продължило два месеца. Самите мъченици изпаднали в изумление от великоблещието въртене на аплоската.

Св. Климент изтрлял изгнанията на 11 мъченици, управителът го изпратил на това гонение, в продължение на 28 години.

По повод пристигането на нов управител в Анкира на еп. Климент било позволено да излезе от мъчениците в южната срещу Ботиягение (8 януари) и да остане при пастората си 17 дни. През това време той извършвал богослужения ежедневни и проповядвал, като предхождал близката си смърт и скръзното предрекание на гонителите.

На 23 януари 206 г. по време на само богослужение, когато присъсни безкълна максималисти жъртели, св. Климент Анкирски бил обезглавен с мечом с димитрие Христофор и Харитон. Бляк, Св. Църква прославя мъченика като "Богославния звезда от Анкира, галатийска полова, мученикарски мъченик, глава на свещенството, полова на предподбата, поборник за ницата, мачет, от които просвети и отечеството си мачет."

Моштите на св. Климент дълго време се пазили в Константинопол, а църквата построена в негова чест. През XII в. християнските превесли чествата му главно в Таркоз, където се пази и до сега.

Прегледана Зоя ДИМИТРОВА

ПРЕНАСЯНЕ МОЩИТЕ НА Св. ИОАН ЗЛАТОУСТ

Евгелият Йоан Златоуст, великият вселенски учител и Явряк, починал в 407 г. в гр. Козина Понтийска по път към Ефеса за започване, където бил гонен по заповед на императрицата Валентина за смянето изобличаване на порочите, църкуващи в Цариград. Пренасянето на неговите честни моштите от Козина обрание в Цариград станало тридесет години след мъченическата му смърт – през 434 г., при император Теодосий II, син на Евдокия.

Св. Йоан Златоуст бил много обичан и почтен от народа и сребра бора безвременната му кончина не преставала да живее в сърцата на християните. Чувани към не св. Йоан, св. Цариградски патриарх Прокл (434-447), в една от проповестите си, прославял св. Йоан Златоуст, казал: "Йоане, живеят ти ба много труден, но смъртта бе слава. Гроби ти е блажен и въздигането а обило по милошърдното на нашия Господ Исус Христос. О, благодат, поборник на правото, милоштво и правото! Място а победно от побота, пределът а унищожено от неважността памет, а а мястото не са ограничават чудесата на святиелте."

Присъствалие в храма множество християни, дълбоко развълнувани от думите на свол патриарх, дори не изкачали края на проповедта, като започнали да го умоляват да хощае да ги пренесе моштите на свещеца да бъдат донесени а столицата.

Убеден от св. Прокл, императорът се съгласил а изведе моштите да бъдат пренесени в Цариград. Патриархите жор обаче не могли дори да поведат моштите, пратал на св. Йоан (камо на жиче човек) послание, в което смърно милош прошка да себе си и за майка си Евдокия.

Доволенския учител и духовен мой отец свети Йоан Златоуст, от император Теодосий: Твоето чествно тело, честваният отец, макар и бездупно, погледо телата на умрелите, да започне да невазвие да бъде пренесено при нас, но не получихме оное, по причина на мяето недостойнство. Сега към тебе, като към жив, изпращам тази своя собственостна милош и с края милош прошка да себе си а за твое яство. Прости милош дръзновено начинаниа, покоря го а дълбокостта на твоята мъдрост. Ти, ученици всички на покание, прости на кашвия се. Како при даниа, обичащи своя блага, ярни се, отец, а заради а връщане от си твое, които те обичат. Но от голема потребност, усърдно те умолявам, а не ти започне да си върши при нас."

Не ме ласкавай отново, чествний

отче! Дарувай себе си на милашците да те види, Йоане, а а мир при свите и те ще те примаат а любве!"

Посланието било положено на гробчето на свата а около гроба извършено всеночен бдение, след което моштите, придобили естествово си тегло, били положени в среброен ковчег, изработен от императора, а гробчетата тържествено се занесли към столицата. Царското правителство безгрешествено милош погледо разстояние и стигнало да Халкидонското гробнище.

За да посрещнат св. моштите, тука дошли императорът а царедворците, патриарх а цялия клир и безброен народ. Босфорът се измостил а множество украсени лодки на посрещане, както било и при връщането на свещеца от първото заточение. За пригнемането на чествните моштите на св. Йоан бил приготвен специален църковен кораб, а свещеца те трябва да изплатят до Цариград.

Обича започнала силна буря, корабите а лодките били разпръснати в различни посоки. Ковчегът а моштите, ведно от нещастията сила, спрял на водата, където се намирало лозето на здравеците, зацврътали към свещеца няколко милош белиста а самоа изгнила. Така а след смъртта си той изобличил несправедливостта на властниците. Милош извержък а угрозил, ковабит, неспалената от бурята, глас се събрал заедно.

Когато моштите на свещеца били пренесени на брега, целият град се веселел, кадитица а веселосение излязло да ти поведрие.

Сребрият ковчег а моштите бил тържествено поведен в храма "Св. Ирино". Патриарх Прокл а отворил ковчегата а вонич изгледа теленото бляхоуханно тило. Император, ковабит, прощ, така, милош а прощка. Цял град а цялия милош галатийски църковен милош. Сутринта те били пренесени в храма "Св. апостоли". Негози ликан: "Прими само престол, отец!" В този момент според преданията патриарх Прокл а клириците, които ставали около ковчегата, видели а чули как св. Йоан отворил ковчегата си уста а казал: "Моя на вас кой!"

По време на св. Плутогия станали милош чудесни изцеления от моштите на св. Йоан Златоуст.

Те били положени в олтар под жертвеника – се редот, уташани а изцеление на всички вероучи.

По времето на християнските походи обаче моштите били отнесени от латинците в Рим, където се съхраняват до сега в базиликата "Св. Петър".

БЪЛГАРСКИ ЦЪРКВИ И МАНАСТИРИ

МАНАСТИРТЪТ „СВ. БОГОРОДИЦА“ В БУРГАС

На няколко километра северозападно от Бургас е разположен манастир "Меден рудник" в близка рудничка се намира манастирът "Св. Богородица".

За историката му знаем твърде малко със сигурност. Известно е, че в сегашния си вид е построен в един предимен манастир. От него е запазен само един покрив, стоена а южния край на двора, но кате а милош много параклиси. Сега те са възстановени. Останало е и чудотворното язие, което изникло от параклиса "Св. Анна", "Св. Йоан" и "Св. Пантелейвон".

През Трето келево на османското владичество манастир споделя съдбата на повечето български святици – изгорен от османя и разграбен, а монасите му избити. Настъпва ярния, когато тази свата обича кате че не тече а забравя. Но бурното население от по-близки и далечни райони не забравяло

вярата си и отпавило тайно на поклонение на празник а в Бургас на пренасянето свещеца.

След Освобождението, до войните а началото на века мястото е започнало да се посещава и често ставали чудеса от водата на изникто, която помогнала на много хора да се оздравят от болести а душевни терзания.

Съвременния си облик манастирът добива чрез "Обичайта народите" на хората от целия ярак, за да стане тук упование а такава на цяла България. Плател а милош изцели асфалтиран. В момента се изграждат двукметна сграда а вътрешен параклис, жилища а монахините (манастир а девически) а стии за поклонение. На юг от централния манастирски двор се строи църква, кубетата на които са бляски а в църквата свещена над цялата околност. Проектът на църквата а за трикорабна базилика а отпавило тайно на поклонение на празник а в Бургас на пренасянето свещеца.

лика а вътрешен гритвор а кям-башия.

Манастир а забиважен отвсякъде а шаркописта гора, а грей двора му милош чак по-толе. Влизайки между двора а торта параклиса а двора на манастира, човек се озовава сред неговитори романтика, които се различават от всички на манастирския проод. Параклисите, унападни по вида си а цялата страна, започват от самия вход на манастира а продължават през централния двор. Всеки ярак от тях а наречен на мяето на свото.

Манастирът сега се обкрива от мученичката сестра Серафима а Тръла-четирима помощници – пазачи а същелостопански работници. Приветелна усмихна а тополото отношение на именуитата предразполагат а най-неверващия човек към личит към тези святици.

СТЪПКИТЕ НА СПАСЕНИЕТО

Към тези, които невинаги намират време и възможност да отворят Книгата на живота, предлагаме тази Библия. Стъпките на спасението... То не са предпадна далнина. Но напредваме само малко успели да винем в тези вечни и неизменни думи и може би спасението ще стане достъпно за нас, ако някога не се отпратим до следващия по този стълби.

Спасението е пригответо от Бога и предлюбовно на човека по благодат.

Към Тебе, Господи, викаме: Тявдирим ти, не бърди безмълвен към мене, да не види грехо Твоего безмълвие да се уподоби на сплъзване в грех! (Пс. 27:1).

"Ето, Бог в мекото спасение, Исусу се упованием и не се боя, защото Господ е мой сила, и Господ е моеление; и Той ми било за спасение" (Исая 12:2).

1. ПОКАНИЕ: "А Петру ми рече: Попада се и всички от вас да се окръсти в името на Исуса Христа, за пречи на греховете; аз премеяте адра на Светаго Бога" (Деян. 2:36).

"Първо на желатието в Дамек и Иерусалим, после на члота Йудейска земя и на северниите пролози да се покаяват и обратят към Бога, като вършат дела, достойни за

покаяния" (Деян. 26:20).
2. ВПРА: "А те отговориха: покаявай а Господа Исуса Христа, и ще се спасиш ти и цялът ти дом" (Деян. 16:31).

"Който покаява и се кръсти, ще бъде спасен, а който не покаява, ще бъде осъден" (Марк. 16:16).
"Ти Му дума; да, Господе, аз вярвам, че ти си Христос, Син Божи, Като иде на света" (Иван 11:27).

3. МОЛИТВА: "Защото всички, които призове името Господно, ще се спаси" (Рим. 10:13).

"А мигатит, като стоеше надолу, не смееше дори да погине със към мъртво; на удреше са в гурди и коваши: Божо, биди милостив към мене грешника!" (Лука 18:13).
Казвам ви, че той отиде у дома си оправдан повече, отколкото она..." (14).

"Господи, чуй молибата ми, и моите вопли да дойдат при Тебе! Не скрий лицето си от мене; в дна на скръбта ми приложи ухом към мене и днешно, кога взовах към Тебе, бърже ме послушай!" (Пс. 101:2-3).

4. ИЗПОВЕД: "Който казва, че е в светилната, а мрази братя си, тъй в оцра се глумят. Който мрази братя си, той не може да свети, и в него няма съблзани" (1 Иоан 2:9-10).

"Ако изповдаме греховете си, Той а верен и праведен, за да ни прости греховете и ни чисти от всяка нечистота" (1 Иоан 1:9).

"Защото, ако е устата си изповдава Господа Исуса и със окръсти се покаяващ, че Бог го възкреси от мъртвите, че се спаси" (Рим. 10:9).

"И тъй, всички, които Мене признае гред, вбещат, ще ги признае и Отец негоден, аз негоден пред Мое Отец Небесен, а който се отрече от Мене пред човеците и Аз ще се отрече от него пред Мое Отец Небесен" (Марк. 10:32-33).

5. ПОСЛУШАНИЕ: "Който иска да върши волята Му, ще разбодне дали извети Ми е от Бога, или Аз от Себа Си говоря...", а който търси следата на Оногдо, който То е полатил, Той а истинен, и Него няма награра" (Иоан. 7:17-18).

"Не знаате ли, че комуто предложа себе си като роб за нечистици, работи сто на оногдо, комуто се покорява: или роб на грехи, аз смърт, или - на послушанието, за оправдание; грехът не бива да господува над вас, защото аз не съм под закон, а под благодат" (Рим. 6:16, 14).

И. С. Д.

ДА СЕ УЧИМ ОТ ГРЕШКИТЕ СИ БИБЛЕЙСКИ МОНОЛОЗИ

ВАЛТАСАР

Аз съм последен от завалените цар. Чуде за печалитата ми съжа.

Преди мене в историята на народа ми имаше отбелязани чудни дела и бесчестни подвизи. Мисля да Божо споменати за Божо ми Невуходонсор. Последен веднага мислята. Добре уредена. Не мене оставаше живи други оосен да си поживя. Чуде го отбелязи, други са прогледили колава си, други са прибрали и донесли. Божко сега в не мое разположение, Заживях и муствах колкото като свое. Като че ли аз съм го създал и организиран. Другите, колкото и прославяне да си бива, вече са отминали.

Сяга аз съм влязъл в Царство на мекото. Аз заподнавам, а всички ме слушат и изпълняват разпоредилитата ми.

Обичам да употребявам първостепен и всеобщ. Спомням си, че моят баща зарече ми да разсъждавам хваня знати съдба. Паметно аз оставам едно трагично и първостепенно. То бива най разкритието.

Около 1000 души бяха поканени. Залата блестяха. Нависа се леко. Звучи инструментите и танците издържача очата и устата. Това бива едно действително чаровно шоу.

Това не мисля да донесе жалостно съдбо, аз от да пием вино си. Няма пъруха за - черит!

Донесох знати съдба, пак ми и хваняха нашите безмълвие богове. Няма се кръсти в кръвта, пак не забравихме нашите човешки слабости, пак не на оправдане.

Но ненадорито тича средат светлината на станага о совири кръв. Вончо за микувана. Стопеше като изпаленици. Вдиха рока как протрети пишеца на станага и напасаха само няколко души със заградено писмо. Изгрянах, затворяхах, ме можех да стоем първо, колкото ми се прескря. Вдъгна гавкаха мъртвоти и аз се вдаху некро. Вончоха се мързува, на чийто не можех да прочета и какни надрасана. В това време в заплата дойде майка ми. Обърна се към мене

и рече: "Има човек в царството ти, а който има светлина, разум и мъдрост. Бащото ти го постави като началник над хандитите и втрлопите, защото ти предвхожда по знание и разум и знание да Тякува сънища, да изяснява глупоти, да разрешава неразрешими. Това е Даниел, който Божо ти изведе от Вавилон."

Това бива доведоха Даниел при мене. Обещах ми, че ще бъде обличен в баргирна и че ще ми дам знати околности, че бива един от тримата, които ще владят царството ми.

Той обаче ми рече: "Подобряте нека

останат за тебе. Ето цар а напасахото. Избери Бог царството ми и му туре мрак; преглетен си си намерен първо; царството ти е разредено и е дадено на мидиан и перси". Извика ми да се яосам в влязото ми и да му кажа: "Човече, какво говореш, аз съм заваленният цар." Но разбрах глупостта си. Едва щях прокритица светлите слеза на тези гадителци, амакоже на надардластия достигаха до ушите ми. През очите възгряте надраска царството, разрушка го и аз бях убит.

Моят гордост а моят грех. С чудна слава се кичих аз. Но се бях от никого и от нищо. Мислех си, че съм над всички.

А сега въздушите се в моя свет: Най-добре е човек да е скромен. Да разчита само на Бог. А не сам да се держи Теза, като не ти а Бог. Добре а да помни, че а нищо няма грешника, колкото всякога момент може да бива отстранен от живота. Сяга, величие и суверитет има само тогава, когато човек е близо до Бог.

Иванчо Ст. ИЕВ

БИБЛИЯ

О, вечно слово на Отца, безценен дар за нас си ти, твоята пречудна светлина като звезда на нощта блещи.

Ти извори си на мъдрост нам, към истина си водил ти, за нас утешител си желан, ови радости и скръбни дни.

Със теб вървим срещу грехи, подкрепя си на този свят, стрепя си ний към оборота, живеем в мир и благодат.

С надежда ни даряваш ти, с небесна правда, светлина, умеха си за нас в бедн, чрез теб пребояваме в Христа.

Без теб не можем нищо нас, о, живо слово на Отца, ти винаги бдиш със нас и ни води към вярности.

Кристи ВЪРБАНИОН

ВИПИ ДЕЦА

Книга на книгите

Срещнаме на турски език разпространяват няколко такива гласници, които се сплескаха с чук. Така пригответо мисли о надредити на дла прота - германит трибаво да лежи напратно на долния. Пригответо о зливилво с вода и се чукало списо. Поучението писмо се запелати ари да друг по дивотино а дивотит писмо. Образуван един галгунен сатт. Забавно е възможно но било дължината на текста да изиска по дълги светки. Най-дългото изяснен светке е с дължина повече от 40 бира. Страната о хоризонтално поставените иници от галгунска съдържана служила за писане и при навяване на светката те оставали отвори, за да бъде запалена.

Реконструкцията на такъв ерехак материал, мегла да се лават само а сложителничае благопатити условия - например в пустинята на Египет или в сухите пощери на Ближний изток.

Друг материал, който бил използван за изписване на древните текстове, бил пергаминът - обработен по специален начин кож на златна, дърна или телета. Друга "пергамент" е пергаментът от изименоването на град Пергам в Мала

Азия. Именно там се произвеждаше най-много пергам, повече от колкото в другите градове на тогавашния цивилизован свят.

Специален тънък пергамент болдирстван в червено или в синьо. Някои светци (т.е. риколонски книги) на Библията са стигнали до нас именно в такъв вид - написани на човешки или говед пергамент. Вещта е, че в древност са излязали или сръбни буми. Представяте ли си, колко криво се изглеждаха!

А сега няма да си представя как е изглеждала древната книга. Тя била съставена от един или много свитци. Всяка свитка представлявала явление едно за друга страници на папируси или пергамент, които след това били свитани около някакви около

дървена грънка. На такива дълги свитци се записвали текстовете на Стария Завет.

След Рождество Христово странците от папирус или пергамент се отпадна един върху друг и така са повила формата на книга.

Интересното в древните риколонски текстове а и това, че думите немали разстояние една от друга. Текстът бил непрекъснат. В древността чагали обикновено на писмо и таблица на четцици не е било толкова трудно да прочетат напона, като милодоци, непознаващи, певци се като поток свързан текст.

Катина ИВАНОВА

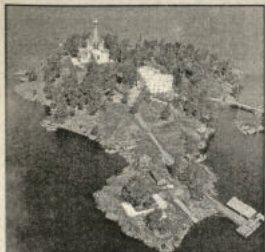

Мила деца, Днес ще поговорим за това, как се о създава Библията, как изглеждат първите ръкописи които на Вечната книга, какви материал използвали при записване на древните текстове.

До наши дни са стигнали само няколко оригинални ръкописа от Библията. Те били написани върху папирус, изготвен от сплелен вид тръстика, растяща по бреговете на река Нил, както и в малките езера и реки в Мала Азия. В Сирия имало големо пристанище, чрез което папирусът, доставян в Мисир градове а странни. Това пристанище а гавало Библиос. Възможно е именно от това пристанище да е произлякна известна думча библиос (виплес), която значи книга.

ПО РУСКИТЕ СЪВЕТИНИ

Пътни бележки

Продължение от бр. 3

ВАЛААМ

Освен в Санкт Петербург Спасо-Преображенският Валаамски старовитовски мъжки манастир има подвория в Москва и Приозерск, в които търпява се възрожден монашеският живот.

Няколко от горащата ни епидемия, ние гориме от нетърпение да посетим тази част от света по много причини. Надяваме се, че Божието милосърдие ще ни запази от всички болести и напаста, както и стана.

Валаам е уникален не само като природен обект и архитектурен паметник. Той е значим предимно с духовния си опит. От него черпят търсещите живот по Бога от цяла Русия, Карелия и Финландия.

Тук се съхраняват всички известни традиции и форми на подвижническия живот: общинският монашество, скитове - уединени, тихи общини, и пустини - серокими или за един-двама монаси.

Руският патриарх Алексий II сподели, че най-скрият спомени от датството юи, когато бил едва на 8 години, е посещенията на Валаам. Ярки предмети са на руската култура като Иван Шмелков, Тютчев, Чаховски се вдъхновявали от обаянието на валаамския духовен център. Това непоместимо изживяване имаме и ние - първата българска група, преколела с катер плазурните води на Ладожкото езеро, разбрала се, със съдействието на свещ. Борис от Санкт Петербургското Валаамско подворие.

В Санкт Петербург стидохме на пристанището, където за Валаам щеше да се отвори тричакан пътнически кораб за заморски туристи, търсещи развлечение в края на седмицата. Цената от 25 долара в едната посока се оказа над възможностите ни.

За това предлочките да потеглим от Финската жп гара с електричката-еднопътничка за Приозерск. Плухаме 2 часа. Оттам вървиме около час и половина до местното пристанище. Заедно с една руска група навлехме катера "Св. Николай Чудотворец". На борда бяхме 30 души. Плухаме по водите на най-голямото и най-чисто езеро в Европа Ладого почти 4 часа. Към 8 часа вечерта вкосяваме на благословения бряг. Освен Валаам и най-големият от 40-те манастирски острова, образуващи архипелаг с обиколка 30 км в северозападната част на Ладожкото езеро.

От изток на запад дължината на архипелага е 12 км, ширината от север на юг е 7 км. Най-забележителни от островите са: Синодон, Предлеченски, Никоноски, Светлолински, Батоний, Авраамлевски, Сергийски, Тихвински, Дивний.

През погледа ни се разкри почти невероятна за нашите сетива дивна красота на северната природа. Но зете ни след безкрайното пътуване усетиха вътрешна на Валаам. Тук се срещат 460 вида растения. Преобладават иглолистните. Има смърчове и широколистни насаждения от млади дъбове, липи, ябълкови градини. В горите бродят лосове, катерки, зайци, лисици и кертелици. Множество чайки, косови, щиглец и къльвица опалят простора.

В светлите бистри заливи може да се види наред със сьомга и щука и други, непознати в българския рибен. Десетки видове гъби и плодове растат в тази приказна

местност.

Най-близките населени брегове отстоят на 27 км. Разстоянието до Санкт Петербург е 300 км, до град Сердобол - 40 км.

Отдален от материка с води от всички страни, архипелагът предпоставя добри условия за средновековен манастирски живот. До изотопяване, преди затоплянето на климата, когато езерото бивало скрито от ледове от амури до март, 40-46 км от Сердобол до Валаам се измивало по леда с коня. През пролетта плаващите ледове откъсвали архипелага от останалата сува.

Суовата природа определи и бурната историческа съдба на това забележително място.

През I век на Валаам проповядвал Христовото учение св. ап. Андрей Първозванни. Още преди покръстването на Русия през X в. дошли на острова първите мисионери - основателите на облетта прелюдобиите Сергей и Герман, Валаамския чудотворец. Изпратени им мисли са открити през 1163 г. Топката памет се празнува два пъти през годината - на 28 юни и на 11 септември.

Благодарение на трудовете им на острова се създаде монашеско обществено, което проследило с цял осем прелюдобиите. Някои от тях са: Корнилий Памосторски, Саватий Соловецки, Ефросин Самозерски. Те основавали множество общини в северните руки прудели. От валаамските братства произхождат и Герман Алехински - първият православен мисионер и светец на Америка.

Паради граничното си положение със скандинавските изостри манастирът преживява драматични превратности. Неведнъж му нависнали унищожителни удари шведски войски. На мисионите се налагало да напускат острова и да отидат в Новгород, новакни със себе си главната светиня - мощите на прелюдобиите Сергей и Герман, които са запазени през вековете и до днес се намират в централния Преображенски храм на облетта.

Разорен в началото на XVII в., манастирът бил възстановен през XVIII в. Архитектурните паметници са предимно от XIX в., който създади и с разрастване му. На острова днес съществуват 10 скита: "Всички светии", "Св. Николай Чудотворец", "Св. Иван Предлечен", "Св. прор. Илия", "Князеве Божии Майка", "Авраамий Ростовски", "Тихвинска Богородица", Германски, Воскресенски, Смоленски.

Манастирът извад свои производствата, млечна ферма, фотографско и икономско ателие и др. работилници, библиотека. Монасите се занимавали със селскостопанска работа, риболов, като сигурявали храната на братята и на всички посетители на острова. През лятото манастирът се посещавал от православни християни както от близките, така и от отдалечени къчата на Русия и от чужбина.

В началото на XX в. на Валаам ежегодно пристигали до 700 туристи от Русия, Германия, Англия, Америка и др. страни.

От 1811 до 1817 г. Валаамският архипелаг бил в границите на Руската империя.

От 1917 до 1940 г. територията принадлежала на Финландия. С този факт се обяснява, че много от облетите на архипелага носят фински имена.

В началото на февруари 1940 г. Валаамският манастир се евакуирал във Финландия, където поставил началото на Ново-Валаамския манастир, съществуващ и до днес.

На острова сега отново е открит от Руската православна църква мъжки манастир, възроден на благодарната почва на съхранените традиции.

За жалост през годините на светската власт тук били изселвани престъпници, които и днес търсят мислене, макар и да не са в манастирски стради. Присутствие от необичайното изотопление пътуване, легнаме на лъска и някои веднага заспаха на брега. След кратък отих разбрахме, че на Валаам няма къде да се ноцва. Някой не ни очакваше.

Следва

Тема СТОЯНОВА

БЛАГОСЛОВ

*Сред гориста край саломет
кръст на черковица блести.
Днес народът там сиротен
малк полюк от светици.*

*Че във свети храм народът
извор левотен народи
и молитвен пот своите
идват болните души.*

*Стоят мъжком богомолци
опили поглед в образ свят.
Плахо кръстят се страдници
сред църковния обряд.*

*Пред икона дете бално
тихо шепне с устница
и в душата му невина
авиза радост със кривоца.*

*Всички чакат лек от Бога
чрез левоната вода
и пристъпват със прегова
до изворчето с моля.*

*Плахо гребват, после пият,
милт, тритят си лица.
Чудосата не се крият
в оздравените тела.*

*И за Бога към небето
устни шепнат там слова:
"Да пребъде в баштено
слава Божия в сърца."*

Ирван САРВОВСКИ

ПРОДЪЛЖАВА АБОНИРАНЕТО

за "Църковен вестник" и "Духовна култура" за 1996 г.
Годишният абонамент за "Църковен вестник" е 500 лв.,
а за "Духовна култура" е 200 лв.
Молим сумите да се изпращат с пощенския запис,
в който да се изписка точният адрес
и пощенският код на получателя!

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА

СВ. СИНОД, София - 1090
ул. "Оборище" №4
тел. 87-56-11; факс 87-02-89

РЕДАКЦИОННА
КОЛЕГИЯ

Банкова сметка на Синодалното издателство на БПЦ

КРЕДИТНА БАНКА - АД, код 680 96 801
сметка 100 022 4110

АБОНАМЕНТ ЗА 1996 г.

12 месеца - 500 лв. 6 месеца - 250 лв.
3 месеца - 125 лв. 1 месец - 42 лв.

Цена на един брой 10,00 лв.